

Kära läsare,

Denna kyligaste tid på året har blivit åh, så mycket kyligare i och med de sorgliga nyheterna om prinsessans bortgång. Barnbarnet till vår kära kung George III och drottning Charlotte dog i barnsäng tillsammans med sitt barn.

Medan våra hjärtan sörjer förlusten av prinsessan sörjer våra huvuden ännu mer själva monarkins framtid. För nu har hovet fått en kris att handskas med. En kris man kan föreställa sig att drottning Charlotte måste finna förarglig, efter att ha regerat över societetens äktenskapsmäklande ansträngningar med sådan järnhand.

Undertecknad, samt hela England, kan bara hoppas på att drottning Charlotte äntligen vänder sin energi mot sin egen familj. Hennes majestät har trots allt tretton barn, men ännu ingen kunglig arvinge från någon av dem. Åtminstone ingen legitim.

Vilket får en att undra: Är drottningens skicklighet i att arrangera ett gediget äktenskap inte mer än prat?

Lady Whistledowns societetsnyheter

10 november 1817

Julia Quinn & Shonda Rhimes

Queen Charlotte

Översättning: Anna Thuresson

LÖVEREADS

Lovereads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Amerikanska originalets titel: Queen Charlotte

Copyright © Julia Quinn & Shonda Rimes 2023

First published by Harper Collins.

Published by arrangement with Creative Artists Agency

Omslag: Emma Graves

Omslagsfoto: © Netflix 2023. Used with permission.

Omslagsbilder: © Drunaa/Trevillion Images (background); © Shutterstock

Shakespearecitatet på s. 198 är hämtade ur *Sonetter, tolkning och kommentar* Eva Ström, utgiven av Lind & Co, Stockholm 2010

Tryckt hos ScandBook, EU, 2023

ISBN 978-91-89589-59-9

*Till Lyssa Keusch.
Jag kommer inte att sakna dig, för vi ska alltid vara vänner.*

*Och så till Paul. Nu säger jag det bara:
ALLTIHOP VAR DIN IDÉ.*

–J.Q.

Till mina döttrar. Var och en av er är en drottning.

– S.R.

Kära läsare,

Det här är berättelsen om drottning Charlotte från *Bridgerton*.

Det är ingen historielektion.

Det är fiktion, inspirerad av fakta.

Alla friheter författarna har tagit sig är avsiktliga.

Mycket nöje.

Femtiosex år tidigare ...

Charlotte

Essex, England
The London Road
8 september 1761

Precis som alla medlemmar av den tyska adeln hade prinsessan Sophia Charlotte av Mecklenburg-Strelitz välsignats med en hel del namn. Sophia efter sin mormor, Sophia Albertine av Erbach-Erbach, grevinna av födseln och hertiginna genom äktenskapet. Charlotte efter sin far, Charles Louis Frederick av Mecklenburg-Strelitz, född som andra son, men som gått bort innan han hunnit inta positionen som familjens överhuvud. Och så var det ju alla åtskilliga riken och egendomar med dubbelnamn som utgjorde hennes arv. Mecklenburg-Strelitz och Erbach-Erbach, givetvis, men också Sachsen-Hildburghausen, Schwarzburg-Sondershausen och, om man ville gå tillräckligt långt tillbaka, Waldeck-Eisenberg.

Hon trivdes med alla sina namn och var stolt över vartenda ett, men det hon tyckte bäst om var Lottie.

Lottie. Det var det simplaste av dem, men det var inte därför hon tyckte om det. Trots allt var det sällan hennes preferenser drog åt det simpla hållet. Hon föredrog sina peruker höga och sina klänningar magnifika och hon var hyfsat övertygad om att ingen i hennes hushåll uppskattade komplexiteten i musik eller konst lika innerligt som hon.

Hon var ingen simpel varelse.

Det var hon inte.

Men hon tyckte om att kallas för Lottie. Hon tyckte om det för att det knappt var någon som använde det. Man måste *känna* henne för att kalla henne Lottie.

Man måste veta, till exempel, att på våren var hennes favoritdessert hallon- och aprikoskaka och på vintern äppelstrudel, fast sanningen var den att hon hade en förkärlek för frukt, dessutom för sötsaker, så alla sötsaker som bestod av frukt var hennes absoluta favoriter.

De som kallade henne för Lottie visste dessutom att hon som liten flicka hade älskat att bada i sjön intill sitt hem (när det var tillräckligt varmt, vilket det sällan var). De visste också att när Charlottes mor förbjöd denna sysselsättning (och meddelade henne att hon var för gammal för sådana förströelser) hade Charlotte inte talat med henne på tre veckor. Freden återställdes först efter att Charlotte hade skrivit ett förvånansvärt detaljerat juridiskt dokument, som angav huvuddragen gällande rättigheterna och ansvarsområdena för alla involverade parter. Charlottes mor lät sig inte omedelbart övertygas av hennes framställan, men hennes storebror Adolphus hade gått emellan. Charlotte hade argumenterat väl för sin sak, hade han sagt. Hon hade uppvisat logik och intelligens, vilket väl ändå måste belönas.

Det var Adolphus som hade myntat smeknamnet Lottie, vilket var den egentliga anledningen till att det var hennes favoritnamn. Det hade tilldelats henne av hennes favoritbror.

Ursäkta, hennes *före detta* favoritbror.

”Du liknar en staty”, sa Adolphus och log, som om hon inte alls hade tillbringat de tre senaste veckorna med att vädja till honom att inte gifta bort henne med en främling.

Charlotte ville ignorera honom. Helst av allt skulle hon aldrig ha yttrat ett ord åt hans håll igen under återstoden av deras liv, men till och med hon insåg hur meningslöst det vore med sådan envishet. Dessutom satt de i en vagn i sydöstra England och hade en lång färd både framför och bakom sig.

Hon var uttråkad och ursinnig, aldrig en bra kombination.

”Statyer är konstverk”, sa hon iskallt. ”Konst är vackert.”

Brodern log åt det där, ett leende som också spred sig till de där förbaskade ögonen. ”Konst kan vara vackert att betrakta”, sa han lite roat. ”Du, å andra sidan, ser mest bara löjlig ut.”

”Vad menar du med det?” sa Charlotte kort.

Han ryckte på axlarna. ”Du har inte rört dig en centimeter på sex timmar.”

Jaså minsann. *Jaså* minsann. Det där skulle han få ångra. Charlotte riktade sina mörka ögon mot hans så vildsint att det borde ha skrämt vettet ur honom. ”Jag bär siden från Lyon. Prytt av indiska safirer. Med ett lager av tvåhundra år gammal spets.”

”Och du är väldigt vacker”, sa han. Han sträckte fram handen och klappade henne på knät, innan han hastigt drog tillbaka den när han mötte hennes blick.

Mordlysten.

”Alltför yviga rörelser kan tydligen få safrerna att riva sönder spetsen”, morrade Charlotte. Hon bokstavligen morrade. ”Vill du att jag ska riva sönder spetsen? *Vill du det?*”

Hon inväntade inte hans svar. De visste båda två att det inte var meningen att han skulle säga något. ”Som om det inte vore nog”, fortsatte hon, ”sitter klänningen över en måttanpassad korsett som består av valben.”

”Valben?”

”Ja. Valben, broder. Ben från valar. *Valar har dött för att jag skulle kunna se ut så här.*”

Det där fick Adolphus att skratta rakt ut. ”Lottie ...”

”Sluta”, varnade Charlotte. ”Du skulle bara våga kalla mig Lottie, som om du bryr dig.”

”Kom igen, *Liebchen*, du vet att jag bryr mig.”

”Vet jag? För det känns inte som det. Det känns som om jag har snörts ihop som en prisbelönt sugga och placerats som offergåva på ett altare.”

”Charlotte ...”

Hon blottade tänderna. ”Ska du stoppa ett äpple i munnen på mig?”

”Charlotte, *sluta*. Du är utvald av en kung. Det är en stor ära.”

”*Det där*”, spottade Charlotte ur sig. ”*Det där* är varför jag är arg. Lögnerna. Du vägrar sluta ljuga.”

Hon stod inte ut med dem, dessa oändliga lögner. Det var ingen ära. Hon visste inte riktigt vad det var, men definitivt ingen ära.

Kung George III av Storbritannien och Irland hade dykt upp

från ingenstans (eller snarare hade hans följe gjort det – *själv* hade han inte nedlåtit sig att visa sig) och oförklarligt nog beslutat att hon, Sophia Charlotte av Mecklenburg-Strelitz, borde bli hans nästa drottning.

Mecklenburg-Strelitz. De hade färdats hela vägen till *Mecklenburg-Strelitz*. Charlotte älskade sitt hem, med dess stilla sjöar och grönskande gräsmattor, men hon var väl medveten om att Mecklenburg-Strelitz ansågs vara en av de minst imponerande provinserna i hela Tysk-romerska riket.

För att inte tala om avståndet. Kungens rådgivare måste ha seglat förbi dussintals hertigdömen och furstendömen – med dussintals hertiginnor och prinsessor – innan de var framme vid Mecklenburg-Strelitz.

”Jag ljuger inte för dig, Charlotte”, sa Adolphus. ”Det är fakta. Du är utvald.”

Hade Charlotte kunnat röra sig i sin valbenskorsett skulle hon ha vridit på sig för att se honom i ansiktet, men det kunde hon inte, så hon tvingades nöja sig med ett iskallt blängande åt hans håll. ”Fast hur svårt var det att bli utvald?” sa hon uppfordrande. ”Vad är det de behöver? Ingenting särskilt. Någon som kan föda många barn. Någon som kan läsa. Någon med sällskaplig vett och etikett. Någon av kunglig ätt. Det var allt de bad om.”

”Det är inte alls ingenting, *Liebchen*.”

”Det är *ingen* stor ära. Och du hade kunnat säga åt dem att välja någon annan. Någon dum nog att vilja ha den.”

”De ville inte ha någon dum. De ville ha dig.”

Gode gud, han kunde omöjligt vara så trög. ”Adolphus, tänk efter lite nu”, vädjade hon. ”Varför jag? Han hade kunnat

få vem som helst. Vem som helst. Ändå jagade de tvärsöver kontinenten efter mig. Det måste finnas en anledning till det.”

”För att du är speciell.”

”Speciell?” Hon gapade åt hur naiv han var. Nej, inte det. Han var inte naiv, han försökte bara blidka henne som om hon var ett tjurskalligt barn, för blind eller dum för att se den spindelväv av förräderi som spunnits runt henne. ”Jag är en främling för dem”, sa hon. ”De är främlingar för oss. Du kan inte tro att jag är så här okunnig. Det finns en anledning till att de ville ha mig, en främling. Och det kan inte vara en bra anledning. Jag vet att det inte kan vara en bra anledning, för du har inte mött min blick en enda gång sedan du berättade.”

Det tog Adolphus ett ögonblick att ta till orda. När han gjorde det var orden meningslösa. ”Det här är något bra, Lottie. Du kommer att bli lycklig.”

Hon stirrade på honom, på den här mannen som hon hade trott att hon kände bättre än alla andra. Han var hennes bror, hennes familjs överhuvud sedan deras fars död nio år tidigare. Han hade svurit att beskydda henne. Han hade sagt till henne att hon var god och värdig och hon hade *trott* honom.

Hon borde ha vetat bättre. Han var man och likt alla män såg han kvinnor som spelpjäser att fösas runt i Europa utan en tanke på deras lycka.

”Det har du ingen aning om”, sa hon dämpat.

Han svarade inte.

”Du deklarerar att jag kommer att bli lycklig som om du visste minsta lilla om det. Som om blott dina ord kommer att se till att det blir så. Har du en enda gång frågat mig vad jag vill? Nej, det har du inte.”

Adolphus fnös irriterat. Hon prövade hans tålmod, det var tydligt, men det struntade Charlotte i, för vreden gjorde henne obetänksam.

”Vänd om vagnen”, meddelade hon. ”Jag tänker inte göra det här.”

Adolphus fick en bister min. ”Jag har skrivit under trolovningsavtalet. Du ska visst göra det.”

”Nej.”

”Jo.”

”Broder.” Hon gav honom ett ettersött leende. ”Vänd vagnen eller så tänker jag börja studsa. Vill du veta vad som händer om jag studsar?”

”Du lär väl ändå berätta det.”

”Den här korsetten jag bär, skapt av finaste och dyraste valben, är ömtålig. Dessutom är den väldigt, väldigt vass. Och givetvis följer jag dedikerat senaste mode, så korsetten sitter åt.” Charlotte knackade med fingrarna mot sitt mellangärde för att bevisa sin poäng, fast skrattar bäst som skrattar sist. Hon hade tappat all känsl i bröstkorgen, så hon hade lika gärna kunnat knacka i en vägg.

”Ska vi lossa på den?” föreslog Adolphus.

”Nej, vi ska inte lossa på den”, väste hon. ”Jag måste anlända redo att visas upp, vilket betyder att jag måste förbli fastspänd i denna monstruösa tingest. Så därför, om jag ter mig som en staty, löjlig i dina ögon, är det för att jag inte kan röra mig. Nej, jag *vågar* inte röra mig. Min klänning är så fashionabel att om jag rör mig för mycket kanske jag blir uppskuren och spetsad av mina egna underplagg.”

Adolphus blinkade.

”Vilken lycka det är att vara en dam”, muttrade hon.

”Du är upprörd.”

Hon ville döda honom.

”Charlotte ...”

”Det vore ett fullgott alternativ”, sa hon. ”Att röra på mig. Jag har funderat på det. Valet att dödas av mina underplagg. Det måste finnas något slags ironi i det, fast jag erkänner att jag ännu inte ser den. Humor, ja. Ironi ... Jag är osäker.”

”Charlotte, jag menar det, sluta.”

Men hon kunde inte. Hennes sinne stod i brand. Hennes vrede var rättmätig, hon var rädd och för varje kilometer slungades hon mot en framtid hon inte förstod. Hon förstod vad det var som pågick men hon förstod inte *varför*, vilket fick henne att känna sig liten och dum.

”Vi har, vadå, en timme kvar?” ångade hon på. ”Är jag ihärdig i mina rörelser skulle jag definitivt kunna blöda ihjäl innan vi når London.”

Adolphus tycktes svälja ett stön. ”Som sagt, du är upprörd. Känslös. Jag förstår ...”

”Du förstår? Gör du verkligen det? Det här vill jag gärna höra. För jag är inte upprörd. Inte heller känslös. Jag är arg. Och jag kan inte andas. Allt på grund av dig, broder.”

Han lade armarna i kors.

”Jag gör det”, varnade hon. ”Jag studsar, och då spetsar jag mig själv på den här löjliga korsetten och blöder till döds.”

”*Charlotte!*”

Det sista fick henne till slut att hålla mun. Det var sällan Adolphus använde den tonen mot henne. Hon var faktiskt inte säker på att han någonsin hade gjort det.

Inför ögonen på henne försvann hennes gemytliga bror, ersatt av den stränga och mäktiga hertigen av Mecklenburg-Strelitz. Det var oroväckande. Nervpåfrestande. Och det fick den lilla flicka som fortfarande uppehöll sig djupt inne i hennes hjärta att vilja gråta.

”Jag vet att jag borde ha varit hårdare mot dig när mor och far dog”, sa han. ”Jag lät dig läsa för mycket, jag lät dig hållas med dina nycker och påhitt. Så jag tar hela ansvaret för det faktum att du nu är utomordentligt envis och felaktigt tror att du kan fatta egna beslut. Det kan du inte. Det är jag som bestämmer. Det här kommer att bli av.”

”Jag förstår inte varför du inte bara kan ...”

”För att det är Brittiska imperiet och vi bara är en liten provins i Tyskland!” vrålade han.

Charlotte sjönk ihop. Bara lite.

”Vi hade inget val”, väste han. ”*Jag* hade inget val. Vill du ha en anledning? Jaha. Men jag har ingen. Det finns ingen god anledning. Anledningen kanske faktiskt är rent förfärlig. Jag vet att ingen som ser ut som du och jag någonsin har äktat någon av de där människorna, men jag kan inte ifrågasätta det! För jag kan inte göra den mäktigaste nationen på jorden till fiende. Det är avgjort.” Han böjde sig fram, skakande av vrede och otålighet och kanske till och med resignation. ”Så håll tyst, gör din plikt för vårt land och *var glad!*”

Charlotte ryckte till. För äntligen hade Adolphus slutat ljuga. Hans hud var brun. Hennes hud var brun. Brun som fyllig choklad, som varmt trä. Hon behövde inte se kung George III av Storbritannien och Irland för att veta att hans inte var det.

Så varför? *Varför* gjorde han det här? Hon visste vad de blekhyade européerna brukade säga om sådana som hon. Varför skulle han ”besudla” sin ätt med en flicka av morisk härkomst? Hennes släkträd ledde till Afrika och det tog inte många generationer att komma dit.

Varför ville han ha henne?

Vad var det han dolde?

”*Liebchen*”, sa Adolphus. Han suckade och blicken veknade. Nu var han bara hennes storebror igen. ”Jag är ledsen, men det finns värre öden än att gifta sig med kungen av England.”

Charlotte svalde och blickade ut genom fönstret på den engelska landsbygden som rullade förbi. Det var grönt och böljade av liv. Fält och skogar, små byar med sina pittoreska kyrkor och huvudgator. Så annorlunda verkade det väl inte från hennes hemland, fast än hade hon inte sett en enda sjö.

Var det för mycket begärt att be om en sjö?

”Kommer jag någonsin att återvända till Schloss Mirow?” frågade hon tyst.

Hennes bror fick en vemodig blick, kanske till och med lite sorgsen. ”Förmodligen inte”, erkände han. ”Du kommer inte att vilja det heller. Om ett år har vi blivit för lantliga för din smak.”

Charlotte fick en ovan känsla av att om hon hade varit var som helst annars, vem som helst annars, skulle hon kanske ha brustit i gråt. I går skulle tårarna ha flödat. Heta och ilskna, med ungdomens passion.

Men nu skulle hon bli drottning. Hon grät inte. Vad som än orsakade snyftningar och skapade tårar inom en människa – det hade stängts av.

”Luta dig tillbaka”, sa hon. Hon drog loss händerna ur hans och lade dem bestämt i knät. ”Tänk på klänningen. Jag måste ju se perfekt ut vid min ankomst?”

Hennes slott väntade på henne.